

Arrest

nr. 228 030 van 25 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BREEMANS
Thomas-Watsonlaan 67
3930 HAMONT-ACHEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 mei 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker, ter kennis gebracht op 16 mei 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: D., S.
geboortedatum: (...)1981
geboorteplaats: Korhogo
nationaliteit: Ivoorkust

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[^], tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

() 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige en meerderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur "(redelijkheidsnorm, zorgvuldigheidsnorm)" en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt als volgt:

"Enig middel – Schending artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, beginselen van behoorlijk bestuur (redelijkheidsnorm, zorgvuldigheidsnorm), artikel 3 en 8 EVRM.

2.2.1. Redelijkheidsnorm

Hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissingen van administratieve overheden dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen; de overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen; enz. Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd. (Het beginsel van behoorlijk bestuur, A. Van Mensel, Mys&Breesch Gent, 1997, 400-401). Dat het niet redelijk is om te stellen dat documenten die perfect rechtmatig bekomen zijn, mogelijks frauduleus kunnen zijn, zonder enige toelichting te geven waarom.

Dat het duidelijk de bedoeling is van de wetgever om huwelijk en wettelijke samenwoning op eenzelfde wijze te behandelen. Dat er namelijk een onderzoek moet worden gevoerd in beide gevallen naar de oprechtheid van de intenties van beide partijen om een amoureuze relatie aan te gaan.

Dat het onredelijk is om enerzijds de mogelijkheid toe te staan om in België een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, wat ook een verplichting is op basis van EU-wetgeving en anderzijds lopende het onderzoek een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten.

Dit is des te meer het geval nu deel van het onderzoek bestaat uit het verhoor van partijen. De Verzoeker gelijktijdig is gevraagd om het grondgebied te verlaten en zich aan te bieden bij de politie tot verhoor ivm zijn relatie. Dat dergelijke tegenstrijdigheid een juridische en feitelijke onmogelijkheid is die het onmogelijk maakt om zijn rechten uit te oefenen.

2.2.2. Motiveringsbeginsel/zorgvuldigheidsbeginsel

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in

rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Dat het opgeworpen middel moet worden onderzocht op de formele motiveringsplicht, minstens dient te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat nergens in de beslissing enige motivering werd gevoerd, dat louter werd verwezen naar artikel 7, 1°, zich niet in bezit van vereiste documenten bevinden. Dat zelfs de situatie dat een aanvraag tot wettelijke samenwoning werd gedaan niet in de beslissing werd betrokken, laat staan gemotiveerd, zodat een toezichthoudende rechter hierover geen enkele kennis kan hebben, nog uitoefenen.

Dat de procedure in administratieve beroepen erin bestaat dat verzoekende partij geen bijkomende documenten kan toevoegen, zodat de rechter hier geen kennis van kan nemen.

Dat deze informatie echter essentieel is aan deze zaak, zodat het dossier onvolledig is, minstens onvolledig werd gemotiveerd. Het nemen van een besluit moet echter zorgvuldig worden voorbereid. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.2.3. Artikel 3 en 8 EVRM

Dat het EHRM misschien wel in de mogelijkheid voorziet van een lidstaat om immigratie te controleren vanuit het oogpunt van het algemeen belang van de staat. Dat evenwel tevens wordt verwacht van de lidstaat om de belangen van het individu bij het uitoefenen van gezinsleven in overweging neemt bij de beoordeling van de feitelijke situatie of het concrete geval. Dat hierbij rekening gehouden moet worden met de aard en gehechtheid van de gezinsband, de vraag of de gezinsband reeds was aangevangen op het moment dat de gezinsleden wisten dat de verblijfsstatus onzeker was, hoe lang de vreemdeling in België is, de banden met het land van herkomst, of er kinderen zijn, de gevolgen van het feit als er geen gezinshereniging plaatsvindt...

Niet alleen heeft verzoeker recht op een privé- en gezinsleven conform de artikelen, conform de standaard interpretatie van de artikelen kunnen deze alleen geschonden worden mist uitgebreide motivering met in acht name van de concrete situatie. Dat verzoekers recht werden geschonden zonder motivering. Dat bovendien zijn recht om in de toekomst een gezins- en privéleven uit te oefenen werd geschonden, nu er een onderzoek loopt naar hun affectieve band en hij gelijktijdig werd bevolen om het grondgebied te verlaten als werd opgeroepen om zich bij de politie aan te melden om een interview over hun relatie af te leggen. Dat het tegenstrijdig is om enerzijds een recht toe te kennen en dit anderzijds te belemmeren.

2.2.4. MB 18 maart 2009

Dat de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is zoals voorzien in het MB van 18 maart 2009 tevens geschonden is nu niet blijkt dat Tamara Simons de correct bevoegdheid heeft. Dat de akte tot aanstelling van de directeur-generaal niet voorligt waaruit blijkt dat Tamara Simons de bevoegdheid heeft om gedelegeerd te worden conform artikelen 6§1 en 13§1 van het ministerieel besluit. In casu werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten conform artikel 7, eerste lid van de vreemdelingen wet. Dat deze delegatiebevoegdheid moet worden aangetoond."

2.2 Onder "middel" dient conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Waar verzoeker de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, is het middel dan ook slechts ontvankelijk voor zover verzoeker de schending van concrete beginselen aanvoert. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, zet verzoeker niet *in concreto* uiteen op

welke wijze verzoeker voormelde bepaling geschonden acht zodat ook dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991. Tevens verwijst hij in zijn betoog naar artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat *in casu* de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Hij stelt louter op algemene wijze: *“Dat het niet redelijk is om te stellen dat documenten die perfect rechtmatig bekomen zijn, mogelijks frauduleus kunnen zijn, zonder enige toelichting te geven waarom.”* Deze stelling blijkt echter niet uit de bestreden beslissing. Verzoeker concretiseert zijn betoog ook niet. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker het gebrek aan de vereiste documenten niet weerlegt of betwist. Een schending van voormelde artikelen van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoeker betoogt dat het duidelijk de bedoeling is van de wetgever om het huwelijk en de wettelijke samenwoning op dezelfde wijze te behandelen en dat het onredelijk is om enerzijds de mogelijkheid toe te staan om in België een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen wat ook een verplichting is op basis van EU-wetgeving en anderzijds lopende het onderzoek een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten. Dit is des te meer het geval nu een deel van het onderzoek bestaat uit het

verhoor van partijen, zo betoogt verzoeker verder. Hij is tegelijk gevraagd om het grondgebied te verlaten en zich aan te bieden bij de politie tot verhoor in verband met zijn relatie, en dit is naar zijn mening een juridische en feitelijke onmogelijkheid die het onmogelijk maakt om zijn rechten uit te oefenen. In het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM voert verzoeker een gelijkaardig betoog.

Artikel 8 van het EVRM waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Nog daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht in zich draagt, dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de samenwoning van verzoeker en de intentie tot wettelijke samenwoning. De gemachtigde betwist het bestaan van het gezinsleven van verzoeker niet, maar motiveert: *“Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige en meerderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.*

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).”

Tevens wordt verder gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”*

Uit voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker meermaals voorhoudt, uitdrukkelijk dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker en de aanvraag tot wettelijke samenwoning. Hieromtrent wordt gemotiveerd en er wordt een afweging gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn grief dat hij geen bijkomende documenten kan voegen in dit kader – er was immers wel degelijk kennis van de intentie tot wettelijke samenwoning – en hij concretiseert voor het overige niet welke documenten hij voor ogen had.

Waar verzoeker een algemeen betoog voert dat zijn recht om in de toekomst een gezins- en privéleven uit te oefenen wordt geschonden, nu er een onderzoek loopt naar de affectieve band en hij gelijktijdig werd bevolen om het grondgebied te verlaten, zowel als werd opgeroepen om zich bij de politie aan te melden om een interview over hun relatie af te leggen, evenals waar verzoeker stelt dat het tegenstrijdig is om enerzijds het recht toe te kennen en dit anderzijds te belemmeren, wijst de Raad op hetgeen volgt.

De Raad benadrukt vooreerst dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, hetgeen verzoeker niet weerlegt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Aangezien het motief dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten pertinent is, volstaat dit motief. Het indienen van een aanvraag tot wettelijke samenwoning stelt verzoeker niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om in België te verblijven. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat het bestreden bevel getroffen werd conform het model van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*.

Verder is er *in casu* geen sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoeker geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Dan moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu verwijst verzoeker naar de (intentie tot wettelijke) samenwoning met zijn partner, doch toont niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoeker beperkt zich tot een algemeen en theoretisch betoog. Verzoeker gaat niet in op de motieven van de gemachtigde, laat staan dat hij ze weerlegt. Zo haalt de gemachtigde onder meer aan dat het slechts een tijdelijke scheiding betreft om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr.170.806). Ook wordt niet aangetoond dat verzoeker geen nauw contact zou kunnen blijven onderhouden met zijn partner onder meer middels de moderne communicatiekanalen.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan

hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoeker heeft zijn gezinsleven in België uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.

Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch *instrumentarium* (RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoeker toont verder niet op concrete wijze aan waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staakt, zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoonst.

Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van (de belangenafweging het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3 *In fine* betoogt verzoeker nog dat de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is zoals voorzien in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 geschonden is, nu niet blijkt dat T. S. de correcte bevoegdheid heeft.

De Raad stelt vast dat de *in casu* bestreden beslissing is opgesteld en ondertekend door mevrouw F. L. administratief deskundige. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet – dat de rechtsgrond vormt van de thans bestreden beslissing – voorziet in een mogelijkheid voor de minister *c.q.* de staatssecretaris om zijn bevoegdheid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te delegeren.

Overeenkomstig artikel 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De Raad dient dan ook te besluiten dat mevrouw F. L. bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen.

2.4 Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN